به روی جسدها قدم می زنیم

- صدای خشاخش.

نه چندان که گویی: طبیعی ستِ درختان به پائیز خشکیده اند

- به تیر و به ترکش.

هزاران فراز و فرودِ پرنده ست

غریو و فغانی که از مادران بر می آید

و بر ماه

این پنجه های پلنگ است.

تهِ درّه خونغرقه با خود به نجواست

شاید.

واشینگتن، 5 **آبان** 1388